

Memleketim

– Silezya · 11 Ekim 2025

Bir memleket kokusu var hâlâ burnumda,
ıslak toprakla karışmış annemin ekmeğın kokusu gibi,
yıllar geçti ama o sofranın etrafında diz çöken halimiz
bir fotoğrafın içine sıkışıp kaldı,
kimimiz uzaklara düştü, kimimiz sessizliğe,
bir tabak eksik kaldı her akşam,
bir söz yarım, bir kahkaha unutulmuş gibi.

Çocukluğımın sesini bazen rüzgâr getiriyor,
mahallenin tozuna karışmış oyun sesleri,
tahta kapının gıcirtısında bir geçmiş yankılanıyor,
ama kimse o kapıyı artık aynı yerden açamıyor.
Zaman, bizi bir birinden koparan bir ip gibi çözüldü,
ne kadar sarılmak istesem,
herkes başka bir mevsime tutundu,
ve ben, hep o yarım kalan yazda kaldım.

Babamın sessizliği,
annemin gözlerindeki yorgun sevinç,
bir tencere yemeğın buharında kaybolan dualar,
hiçbiri dönmedi geri,
hiçbiri yerini bulmadı yeniden.
Oysa bir aradayken bile eksiktik biz,
herkesin içinde başka bir pişmanlık,
birinin içinde gitmek,
birinin içinde kalamamak vardı.

Şimdi ne çocukluğım var, ne memleketim,
sadece geriye dönmeyi bilmeyen yollar.
Yokluğın sesi yankılanıyor duvarlarda,
bir sandalyenin ayağı kırık,
bir tabak hep boş kalıyor sofrada,
ve ben her akşam o boşluğa bakıp
keşkelerle dolu bir dua ediyorum.

Zaman, ne çok şey aldı bizden,
ve ne az şey bıraktı geriye.
Bir gülüşün gölgesinde büyüyen özlemler,
birlikte yaşanamayan günlerin ağır suskunluğu...
Bazen düşünüyorum,
belki de hiçbirimiz gitmedik gerçekten,
sadece birbirimizin hatıralarında kaldık.

Ve şimdi,
o eski sofrayı kuruyorum her gece içimde,
eksik tabaklarıyla, eksik kelimeleriyle,
çocukluğumun kırık aynasında kendimi buluyorum.
Memleketim bir insan gibi duruyor karşımda,
elleri çatlamış, gözleri dolu.
Benim gibi o da bekliyor,
bir gün, herkesin aynı yemeğe kaşık salladığı o günü.

Belki de dönmek mümkün değil,
çünkü yollar değişti, biz değiştik,
gülüşlerimizin tonu, dualarımızın rengi bile başkalaştı.
Ama yine de,
bir dilimin ucunda hep aynı kelime: "keşke."
Keşke zaman biraz daha adil olsaydı,
keşke bir akşam daha oturabilseydik o sofraya,
annem ekmeği bölerken susmasaydık,
babamın gözlerine bakmaya korkmasaydık.
Şimdi anlıyorum,
hiçbir memleket insandan uzak değil,
insan kendi çocukluğundan uzak.

Silezya